

BİRİNCİ BÖLÜM

“Yeter artık! Duydun mu? Yeter artık!”

Yakıcı Ege güneşinin insanın gözlerini kamaştırdığı öğle vakti, güvertesinde hummalı bir koşuşturmanın hâkim olduğu yelkenlinin kış güvertesinde dikilmiş iki kardeş, birbirlerine veryansın ediyorlardı. Kardeşine göre daha iri olan delikanlı, bıkkınlıkla başını iki yana salladı. Bu hareketi, saatlerdir aralıksız çalışmaktan şıpır şıpır ter damlayan saçlarını alnına iyice yapıştırdı, elleriyle gözlerinin önüne gelen kumral tutamı sabırsızca geriye itti.

“Sızlanmayı bırak, Melissa!” dedi. “Ayrıca sesini de alçalt. Yoksa bütün kenti başımıza toplayacaksın.”

Melissa, ağabeyinin uyarısına hiç de aldırış görünmüyordu.

“Eğer doğru yerdeyse ve kimliğimiz konusundaki varsayımlarında da haklıysan öğrenildiğinde zaten hepsi tepemizde bitecek, merak etme. Üstelik popomuza binlerce tekme atılacak. Tabii linç etmeyi tercih etmezlerse...”

“Saçmalama!” diye itiraz etti Kares, bal rengi gözlerini kocaman açarak. “İnsanların şimşeklerini üzerimize çekecek ya da nefret etmelerine yol açacak bir kimliğimiz olduğundan emin değiliz ki. Ben... yalnızca sen geçen gün sorunca; böyle bir şey olabilir mi diye, sesli düşündüm. Hepsi bu. Hem öyle bile olsa, bütün önlemlerimizi aldık. Kimliğimizi nereden öğrenecekler?” Bunları söyledikten sonra ağzını acı bir gülümsemeyle çarpıtarak ekledi: “Sen haykırmaktan vazgeçersen tabii...”

Melissa, kollarını yaşıtlarına nazaran fazla gelişmemiş olan göğüslerinin üzerinde kavuşturup, çenesini yukarı kaldırdı. Badem şeklindeki yüzünde ve kapkara gözlerinde alaycı bir ifade vardı.

“Ne önlem aldık, söyler misin Kares?” diye sordu, gerçekten de merak dolu bir ses tonuyla. “Böylece ben de öğrenmiş olurum da belki içim rahatlar.”

Kares, böyle bir soruyla karşılaştığına inanamayan gözlerle baktı kız kardeşine. Melissa iyiydi hoştu ama bazen erken bunama gibi davranıyordu ve bu da Kares’in çileden çıkmasına yol açıyordu. “E, kılık değiştirdik ya!” dedi sakın olmaya çalışarak.

“Hayır canım, değiştirmedik. Sadece ben değiştirdim. Nedense...”

Melissa’nın son kelimeyi söylerken havada asılı kalan iması, Kares’in sabrını taşırmaya yetmişti:

“Güvenliğimiz için, neden olacak, sersem!” diye tısladı, dişlerinin arasından. Bütün sinirine karşın, yalnız olmadıklarını unutmamaya çalışmıştı.

Melissa ağabeyinin kendisini kontrol etmeye çalışmaktan domates gibi kızarmış yüzünü umursamayı reddeden bir ifadeyle omzunu silktilti:

“Allah Allah! Mademki ikimizin de güvenliği söz konusuydu; ne diye yalnızca ben kılık değiştirmek zorunda kaldım, sorabilir miyim? Ayrıca güzelim saçlarımı niçin bit gibi kestini? Bu da yetmezmiş gibi, ne demeye şu iğrenç erkek kıyafetlerini giymem için beni zorladın?”

Melissa konuşurken, kısacık kuzguni siyah saçlarından birkaç tutamı iki elinin işaret ve başparmağıyla yakalamış, koparacakmış gibi çekiştirip durmuştu.

Kares, sakinleşmek için birkaç saniyeliğine kapadığı gözlerini açarken tuttuğu soluşunu oflayarak bıraktı.

“Çünkü sen kızsın, bense erkek!”

“Ay, iyi ki söyledin!” dedi Melisa, gözlerini adamakıllı belerterek. “Yoksa dört haftadır bu giysilerin içinde dolaşmaktan, bunun bir kâbus değil de, gerçek olduğuna inanmaya başlamıştım. Hatta dün gece, mademki erkeğim, öyleyse erkek gibi tuvaletimi yapayım, dedim de başaramayınca biraz inancımı kaybeder gibi oldum.”

Kares şımarık çocuklar gibi ağzını yüzünü çarpıtarak kendisiyle eğlenen kız kardeşine şaşkınlıkla bakıyordu.

“Abuk sabuk konuşmasana!” dedi ellerini açarak. “Ben de adam gibi bir şeyler söylüyorsun sanıp ağzının içine düşünüyorum. Bak, içimizden birinin kılık değiştirmesi gerekiyordu, anlasana. İkimiz de değiştiresek ne fark edecekti? Bu sefer de sen erkek olacaktın, bense kız...”

“O zaman sen değiştirseydin!”

“Off! Bıktırdın ama Melissa. Güvenliğimiz için, içimizden birinin kız gibi görünmemesi gerekiyordu. Yani ikimizin de erkek görünümünde olması kaçınılmazdı. Burada kızlara nasıl davranıldığını öğrenene kadar bu oyunu sürdürcektik. Hatırlasana! Günlerdir aynı konuyu tartışıp duruyoruz.”

“Tabi ki tartışırız, çünkü beni zorladın! Benim buralara sürüklenmek gibi bir niyetim yoktu. Tek isteğim Naxos’ta kalıp büyükannemin yasını tutmaktı.”

Genç kız ileride, Atina’ya gelin gitmeye hazırlanan en sevdiği arkadaşı Elaya gibi, bir yuva kurmayı düşlediğini söylemekten son anda vazgeçmişti.

Melissa’nın sesinin çatallaşmasından, ağlamasına ramak kaldığını fark eden ağabeyinin yüzü bir anda yumuşadı.

“Melissa... Büyükannemin yasını tutmayı ben de isterdim,” dedi, sesinin doğal çıkması için çaba sarf ederken. “Ama buraya gelmemiz gerekiyordu. Yaşamımıza belirsizliklerle devam edemezdik. Naxos’ta bizi tutan bir şey yoktu. Akrabamız, eşimiz dostumuz yoktu. Üstelik oraya ait de değildik.”

Melissa minicik burnunu kaldırıp inatla karşı çıktı:

“Evimiz vardı.”

“Hayvanlarla yattığımız ahır ev olarak kabul ediyorsan...”

“Yine de evdi ama. Hem her bir köşesinde büyükannemle büyükbabamın anıları dolaşıyordu. Bir de şuraya bak!”

Melissa başıyla, limanın arı kovanından farksız kalabalığını işaret etmişti. Ağabeyinin gözleriye bugüne dek hiç bir arada görmediği renk cümbüşünü tarıyordu hayranlıkla.

“Bakıyorum zaten” dedi Kares, rüyada gibi bir ifadeyle. “Olağanüstü bir yer! Tek kelimeyle muhteşem! Masalsı bir düş gibi. Bir ormanın ortasında dinlenen bembeyaz tüller içinde bir su perisini andırıyor.”

“Ama çok büyük ve güvensiz... Gemidekilerin konuşmalarını duymadın mı? Burada insanlar kim vurduya gidiyormuş. Faili meçhul cinayetler diyarıymış burası. Güçlü olan güçsüzü eziyormuş,” diye belirtti Melisa, ağabeyinin daha önce hiç tanık olmadığı romantizmini nasıl değerlendirmesi gerektiğini bilemeyerek.

“Aynı zamanda doğru kararlar veren, sağlam adımlar atanlar içinse bulunmaz bir cennetmiş. Meteliksiz birinin bir gecede zengin olması işten bile değilmiş,” diye karşılıklı Kares, kız kardeşinin atağını, su perisine şarkı söyleyen bakışlarla.

Bir an delikanlının şapşal halini dağıtmak için kollarından tutup adamakıllı sarsmayı düşünen Melissa, yumruklarını sıkıp son bir hamleyle yetinmeyi yeğledi:

“Peki, nasıl olduğunu da duydun mu?” diye sordu. “Hayatta değer verdiğin hiçbir şey olmayacakmış. Gerekirse aileni bile harcayacakmışsın. Aristokratlar ne derse yapacakmışsın. Kısacası, boğazına kadar pisliğe batacakmışsın. Kaldı ki, bütün bunları yapsan bile tutunacağının garantisi yokmuş.”

“Ama dünyanın en seçkin felsefe okulu, dünyanın en büyük ressamı Apelles’in atölyesi buradaymış,” diye iç geçirdi delikanlı, baygın gözlerini iyice kısarak. “Düşünsene, onunla tanışabilirsin. Resimlerini gösterebilirsin.”

“Tek bir resmimi bile yanıma aldırmadığını unuttun mu?”

Apelles'e resimlerimi gösterirmişim. Bakalım beni kandırmak için daha neler uyduracak? Allah bilir, Apelles diye bir ressam bile yoktur.

"Unutmadım tabii," diye karşılık verdi Kares. "Bunun için üzgünüm. Ama sana söz veriyorum. Her şeyi yoluna koyalım, ilk işim sana resim malzemeleri almak olacak. Ben çalışırken, senin tek düşüncen, en güzel resimlerini yapmak olacak. Melissa, resim yapmak için, sorarım sana bundan daha güzel bir malzeme bulabilir misin?"

Melissa bir an yetiştirecek söz bulamayarak kente baktı. Hayır, kendini kapıp koyuvermeyecekti. Muhteşem bir yer olabilirdi, ama çok kalabalık ve büyüktü. Aslına bakılırsa, tek kelimeyle ürkütücü bir yerdi.

"Naxos'tan çok farklı," dedi inatla, başka ne söyleyeceğini bilemeyerek.

"Elbette farklı olacak. Naxos'ta bir adada yaşadığımızın farkına bile varamamıştık. Melisa, biz bir adanın dağ köyünde yaşadık ve yola çıkmadan önce doğru düzgün denizi bile görmemiştik."

"Şimdi gördük. Hatta görmekle kalmadık, haftalarca dalgalarla boğuştuk. Tamam, artık dönebiliriz."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun sanırım. Buraya ne diye geldik? Deneyecektik. Gönülsüz de olsa kabul etmiştin."

"Hiçbir şeyi kabul etmemiştim ben!" diye bağırdı Melissa. İki elini de yumruk yapmıştı. "Bu gemiye nasıl olup da bindiğimi bile hatırlamıyorum. Sonra da... sonra da çalışmaktan seni doğru dürüst göremedim ki, fikrimi söyleyeyim."

Kares onun itirazlarını duymamıştı bile. Büyülenmiş gözleri, etrafını tarıyordu.

“Melissa bak, her gün yeryüzünün değişik yerlerinden yüzlerce insan çeşitli nedenlerle buraya geliyor, çoğunluğu da geldiği yere geri dönmüyormuş. Gemiciler burasının bir hayat okulu olduğunu söylüyor. Dünyada meydana gelebilecek her gelişmenin, ilerlemenin ilkin bu kıyılarda yeşerdiğini anlatıyorlar. Ses tonlarındaki hayranlığı duymalıydın. Buraya sadece ticaret yapmak için gelip gidiyor olmalarının bile, onları buranın bir parçası yapmasından nasıl da gururlandıklarını görmeliy...”

Melissa hayretle ağabeyinin sözünü kesti:

“Kares! Ben de tıpkı senin gibi gemicilerin konuşmalarını dinledim. İnsanları alıp satıyorlarmış, diyorum sana! Yetişkinleri bile! Bizim yaşımızdaki gençleri haydi haydi...”

Delikanlının hülyalı bakışları kız kardeşinin şimşekler çakan gözleriyle buluştu. Başını hafifçe sallarken yatıştırıcı bir tonda, “Hayır, böyle düşünme,” dedi. “Ben varken sana kimsenin zararı dokunmayacak. Yanımızda bizi bir süre idare edecek kadar paramız var. Üstelik malları indirdikten sonra kaptan da ücretimizi verecek. İşler kötüye giderse ya da paramız tükenirse durumu değerlendirir, çeker gideriz.”

Melissa çekinerek sordu:

“Naxos’a mı?”

“Naxos’a tabii. Başka nereye olacak?”

Genç kız bir yandan ağabeyinin sözlerini düşünürken, bir yandan da söylediklerinin içten olup olmadığını anlamak istercesine yüzündeki ifadeyi yokluyordu. Tam onun ağzından içini daha da ferahlatacak sözcükleri dökcek soruları kafasında tartarken, gök gürültüsünü andıran, boğuk bir ses duyuldu:

“Hey! Orada dikilip duracağınıza bir işin ucundan tutun! Gemiden indirilecek dünya kadar mal var daha!”

“Haydi çabuk! Dikkat çekmeyelim.”

İki kardeş derhal tartışmayı bırakıp, devasa büyüklükteki sandıklardan birinin iki yanındaki kulplara yapıştı. Gemi-deki mallar son parçaya kadar limana indirilene dek de bir daha konuşmadılar.

Sonunda gemideki bütün mallar boşaltılmış, daha önce-den sipariş edilen sandıklar, gidecekleri yerlere taşınmış, diğerleriye limanda, diğer gemilerden indirilen malların yanına dizilmiş, kapakları açılmıştı. Bundan sonrası artık geminin sürekli tayfalarının işiydi. İri kıyım kaptan, Kares’e yaklaştı.

“Gel bakalım delikanlı! Deneyimsiz olmanıza karşın iyi iş çıkardınız doğrusu.”

Kaptan elindeki dört gümüş sikkeyi ikişer ikişer delikanlının avucuna bırakırken, “Bu senin,” diye açıkladı. “Bu da kardeşinin. Sizden memnun kaldım. Biliyorsunuz bugün boşuz. Yarın sabah malları yükleyeceğiz. Bizimle gelmeye karar verirseniz, şafak sökmeden burada olun. Anlaşıldı mı?”

“Peki efendim.”

“Bu arada kendinize çok dikkat edin. Kardeşini sakın yanından ayırma! Bu kent bazıları için bir cennet, bazıları içinse bir cehennemden farksızdır, unutma.”

“Unutmam efendim. Teşekkür ederim.”

Kaptan yanlarından ayrılır ayrılmaz, “Unutmam efendim. Teşekkür ederim,” diyerek ağabeyini taklit etti Melisa, ağzını yüzünü çarpıtarak.